

כ:

עין משפט
נר מצוה

קמו א מרי מלך מהל
מחמיה הילא סמג
פען קן טושים יורד סי
וי סמג א
קמו ב מרי פני ש
הילד סמג ש
טושים יורד סי כד סמק
טו
קמו ג מרי ש הילד
ופני מהל סמג
אטת סמומחא הילא סמג
ש טייד פמן ס
קמו ד מרי פני מהל
סמג מוקדסן
מליג

רבינו גרשום

אלא למיך אין שחיטה
לעזן פון התורה בפרק
השנים מחלוקת: נשברה
מפרקת ורוב שעה במה
נבלה. כלומר אנ"כ
דשעה חשבה כמדה:
אזל מבינן משפט כמדה:
אבת הבלות ידוני
אמרת בעצורן ויכין
מלוק מבינן מל סל
המליקה ונשברה כמה
מאלי ודשברה מפרקת
אזל ורוב שעה: ואי אבת
טרפה וכו' כלומר אי
אבת נשברה מפרקת ורוב
שעה נשחטה טרפה
התוי לזל מבינן המליקה
דנשבר: מפרקת לטורה
דשעה נבלה: ורוב ההם
בשחיטה מושם דינאי
שחיטה איה כלל כי
כלומר אפי' חומס נשברה
מפרקת ורוב שעה נשחטה
ושחטה איה אלס שחיטה
אי אבת מליקה נמי
התוי לזל מבינן המליקה
מיד נבלה משום דינאי
שחיטה איה מושם שחיה
מחיל שחוק המינים
משום למעלה: כלל אבר
מחיל שחוק המינים:
כלומר שחיה איה דורס.
דאיה מולך ומביא וכו'
רזנו לזל מליקה להיות
מולך ומביא: מאן דינאי
מפני שהם מחיל מביא
מפני אבר מפני שחיה
דורס קבב מולך ומביא
במליקה כש רזנו איה
מולך ומביא: לאסוקי
דורס דגמלי. כלומר שובר
מפרקת ואפי' מולך וכו'
מולך המינים: וזי מה
דורס ומוכל כלומר גז
אורנין שחיטה מפרקת
אזל ורוב שעה נבלה
ורזנו שובר מפרקת ורוב
שעה נשחטה חיל קודם
שי: וזי הכי עזי
נמי כלומר עזי נמי
יזא מבידל: וזי המעכל
בשחיטה וכו' ועזי איה
מפני בשחיטה איה העז
שחיטתן כשחיטה
אימל כל סילתו נשחטה
וכי ועזי איה כלל
שחיטה:

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

מפני שהוא חליד. פירש בקונטרס לאחר שנפרקו פרקי העשרים
כשענן הסבין חתה העשר לפי שאין העשר מתפשט ללאן
ובלאו דרך שאר בית השמיטה כשחומצין אותו אלא עומד במקומו
ובשומות הסבין חתה העשר היא חלדה (ולפירוש) לא איירי
בסבין רחבה וגדלה דחשיב חלדה
לפי שזמנה הסמימין ממנה למעלה
והפ"י בסבין רחבה וזבוחים פרק
מנחת העוף (דף סח: פ"י בקונטרס)
דמחליד העוף שנועץ ראשו של סבין
משום שאינו רואה לחסותו רוב גשר
קודם הסמימין ובלאו כ"א לומר כן
דקרי ליה מחליד ק"ו ע"ג גג דקרי'
שחיתו רוב גשר:

ותיקשי לך עולת העוקה דבעיא
שני סימנין. בין לרבנן
בין לר' אלעזר (ב) מריך כדפי' בקונט':
כי

אבל למ"ד א"ש שחיטה לעוף מן התורה יש עיקור ואמר ליה אדרבה איפכא מסתברא לזמאן דאמר יש שחיטה לעוף מן התורה איכא למימר דהכי אנגמריה דאין עיקור ואפי' לזמאן דאמר כבהמה לענין עיקור לא ליהוי כבהמה אלא למ"ד אין שחיטה לעוף מן התורה אלא מדברי סופרים מהיכא גמירי לה מבהמה כולה מילתא כבהמה אמר רבינא ואמר לי ^א רבין בר קסי הא דתני רמי בר יחזקאל אין עיקור סימנין בעוף לא אמרן אלא במליקה ^ב אבל בשחיטה יש עיקור והא' רימיה אמר תי' בעורף כשר במליקה לא פסול פסול ההוא ת' ורוב כשר עמה נכלה אמר רב חסדא אף א' כגדים אבית הבליעה ואי אמרת טרפה הויא לה סכין לטהרה מידי נבלה אמרי' התם משום א' רב הונא אמר מפני שהוא מחליד רבא אמר מחליד מ"ט לא אמר מפני שהוא דורס קסבר מפני שהוא דורס מאי מעמא לא אמר מפני י' רמי ^א כחולדה הדרה בעיקרי בתים דמכסיא ויא' לי' הא קשיא לי וכי מתה עומד ומולק א"ל וא' שני סימנן וכי מתה עומד ומולק אמר ליה א' הא הכי עור נמי כל המעכב שחיטה מעכב שחיטה אינו מעכב בהבדלה והא מיעוט שחיטה ומעכבי בהבדלה אלא אימא כל ה' וכל שאינו שחיטה אינו בהבדלה

הגדרת ואח"כ שחט את הושט פסולה שחט את הושט ומנחת הגררת שמוט ואין ידוע אם זה היה מעשה ואמרו כל ספק בשחיטה פסולה אלמא יש עיקור בעוף דהא בעוף קמיייר מדקמיי כשרה דעוף הכשרו בסיומן אחד. ואי קשיא לך מתינחא אמתניתא דהא דרמי בר יוחנן אמר מתינחא בעוף מן המורסי. ויבין דלא איפסיק הילכתא קיימא לן (ו. פ. יא.) בשל מורה הלך לאחר ההממיר. ורובו צד עמו: ונבלה. ומטמאה מיד אע"פ שהיא מפרסכת דמהה ממש היא ושחיטה דלחר מחאל לא מטמא בכסין כדפי' והואילוב נבלה עוף טהור מטמא בגדים נבלה נטש בשעה שנועלע ולא בגדים שנועלו ואין לה טומאה מגע לגמרי אלא טומאת נגיעה זו לגדה וכולה ילפינן לה בחורת כהנים (ואחרי פ' ויקרא כג) ובמצי גמי (ו. פ. יא) והפס"א אשר תאכל נבלה וטרפה באורח וצגר וכבש בגדיו ורחץ במיין קרד דמניו (ו. פ. יא) וקמן דף ק' יכול תהא נבלה בהמה מטמאה ארית הנילע בעון חמל זו חמל זו וזו חמל זו נטמא במגעו וטומאה בית הקסרס לא מטמא טומאה מגע ויטומאה משה מני אינו טמא שלא לה משעו מעוטו מי שאין לה טומאה אלא אריתלה דכדמיה לא יאכל ובמצי זה כלומר צדו זה שטמאה במגע (ו. פ. יא) ויקרא יא) והנוגע בנבלתה וגו' הלאך על כרחך בעוף משחעי יכול נבלה ונבלה בהמה מקי"ו מה העוף שאינו טמאה במגע ובמאכל טמאה בנית הנילע בהמה שטמאה כיו"ו ואין אחר טמאה בנבלה בהמה בנית הנילע ואם ק' למה נאמר בבהמה והואילוב מנבלתה (ו. פ. יא) דהיינו כימי וכולה מילתא מפרסכת התם דלוי' לה טומאה לנילע עוף חורא ואלו לאו: ופי' אמרם בעלמא הוה אלו: נבלה ואלו מליקת סבין כיון דלוי' מליקת אלו הוה"ל כשור מפרקו בשבעי על טרפה וקיימא לן בהעור והרובט (ו. פ. יא) וקמן דף קכ"א: טרפה ששחטה אינה מטמאה ואע"פ דבשל מוקדשינו גמי דקדשים היא היא מדרבנן היא ובהמה אכל טומאה בית הנילע דעוף דמזאורייתא היא לא בעלמא אלא מליקתה וזו היא שחיטה. דהא בכסין היה ויכר שחיטה: הפני' לא סבין. כשמולק קשה לנפשי ממנו דקמי' נחמיו השותם מן העוף שחיטתו פסולה טעמא משום שצירת משה נבלה: שהוא מחליד. לאחר שנתפרקו פרקי העצם נעץ הסבין חתה העצם לפי שאין העצם מתפשט כשמתכין אותו אלא עומד במקומו וכשמתוך הסבין חתה העצם הויה לה חלדה: מפני שהוא נעיל (דף כ. ב.) קוצ' ויורד וזו היא מלחה: מוליק ומציא במליקת שער. והיהו דמלק בכסין סתמא ק' ויציא: בעיקרי כסים. קר"ט נעלי"ו: ה' מציא. דאע"פ שאין העצם מתפשט כל כך לגלות ולכן לא זמן חלדה: אי קשה. בהה מילתא דויעיר: דא קשה לי. דלא דלמתי נבלה אלמא ממה בקדשים ובעיני מחיבת סימנן דלמקמן (דף כ. א.) וכו'. לאחר שהיה כמחה שצירת העצם ורובו צד אמרם בשלמא טרפה בעלמא הויה אי נצרה בלא מליקת אכל חיותא מיהא אית בה משי"ה היא מ' וישוה דרך הכשרה דאם לא שיה והייתה לאחר ששעה זה מעשה (א) אין כאן טרפות וכן בכל טרפה וכן גמר שחיטתו מיתבשרא אם לא שיה שיעור שיהיה אלא נעליד לחשיב זה מהה מה טרפה למדיקין לקמן בשמעתין (פ. יא) דעלי"ב כ' סימנים: ופי' מהם עומד ומולק. דהא יוארדי עוף בחס' משום מליקתה הוא אלא לקיים מלות הבהלה כדילפינן לקמן בשמעתין (פ. יא) מומלק והקטיר (ויקרא א) מה הק' הראש בעצמו והטוף בעצמו: אי הכי עור גמי. לדביל ויחמור כל הראש אלמא מניא לקמן (דף כ. א.) שכל עור ליכא למי"ד: לא העמכב בשחיטה. עור אינו מעכב בשחיטה שאילו קודם שחיטה יטמא מלה דהיינו רחמנה וינלחמנה כולו צד דמתי לקמן בשמעתין (דף כ. א.) הלאך גבי ח' ליכא. דכתיב לקמן בשמעתין אדרי אלעזר בר ר'ש ואחרי דלא חמני כדיוש שנים אלא ש"ה גמר

מסורת הש"ס

(א) ב"ח רבא. רש"י.
(ב) ונחמיה פה. לקמן כח.
(ג) מפסחים ק"ח: א.
(ד) ולקמן כו: א. (ה) ויקרא
יח. (ו) דבין כ"ג: (ז) רבא.
רש"י (ח) חורבא. (ט) כפ"א
נוסף: ויחא כחזן דאמר אין
שחיטה לנפח מן התורה,
(י) א"ל וכן נפשו. (כ) ומה
מכ: א. (ל) וילקמן עד פה: א.
(ם) ר"מ.

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וזי לאחר
ימי מעשה טרפות אין
כאן: (ב) תוס' ד"ה ותיקשי
ימי לר' אלעזר בדר'
שמעון מריך:

לעזי רש"י

קרו"ט. חורים.

מוסף ראשון

נשברה מפרקת. ואפילו
מפרקת: יבחים סה:.
מלך בסבין. מלך שוף
קדשים בסבין נבילה. דאין
מליקה אלא נציפון. דקסן
כה: ומליקה לא היא
דנעמני של סון סבין.
ושחיטה לא היא כדאמרין
מפני שהיא מחולד ומפני
שהיא דורס. יבחים סה:.

שיטה מקובצת

[illegible]